

end det kan lade sig gøre i større Lande, og det er og bliver en Fordel. Og den Fordel bliver jo større, naar man kan naa op til et større Antal Kredse, op til de 137 Kredse.“ Dette er altsaa en ren saglig Begrundelse af, at det er en Fordel at have ikke for faa Kredse, og det ærede Medlem fra Ringkøbing talte ved denne Lejlighed for de 137 Kredse. Han brugte en anden Gang det Udtryk, at han bøjer sig for Grundlovens § 32, og han sagde: „Enten man bøjer sig glad for den, som jeg gør, eller man bøjer sig mindre glad“. Den Gang nærede man altsaa i Venstre ikke den Frygt for de mange Kredse, som nogle nu gør sig til Talsmænd for. Jeg skal blot til den gode Bevisførelse, som her findes, endnu føje, at selv med 140 Mandater vil det danske Parlament blive det næstmindste Parlament som findes i Europa blandt de suveræne Stater med Tokammersystem og det trediemindste, naar man tager ogsaa de Lande med, som har en Forfatning med eet Kammer; altsaa, selv med 140 Folketingsmænd og 70 Landstingsmænd bliver den danske Rigsdag det næstmindste Tokammer-Parlament, som findes i suveræne Stater i Europa.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds talte dernæst om et andet Forhold, hvorom han udtrykte sig med meget stor Voldsomhed. Det ærede Medlem sagde, at man ved Grundloven og det foreliggende Lovforslag forrykkede Repræsentationsforholdene i Landet. For det første skete dette ved Landstingsvalgene, og derimod erklærede det ærede Medlem, at han ikke vilde gøre Indvending. Der var dog i det ærede Medlems Argumentation en Fejl, for saa vidt han mente, at der ved Landstingets Sammensætning fra Begyndelsen var tilsigtet en Overvægt for Landet i Forhold til Byerne. Det Forhold, der blev fastsat den Gang, tog Sigte paa det da mellem Byerne og Landet bestaaende Befolkningsforhold. Dette er senere forrykket, og man er derved kommet bort fra det, man oprindeligt, da Forfatningen blev givet, foreslog, nemlig en forholdsmæssig Repræsentation for By og Land. Men saa føjede det ærede Medlem til, at naar man nu gik bort fra at give en vis Del af Befolkningen en overvejende Indflydelse i et af Tingene, Landstinget, burde man til Gengæld sikre den en saadan i Folketinget. Denne Opfattelse kan jeg paa ingen Maade forstaa, og jeg kan navnlig ikke forstaa, at man vil gøre den gældende for Folketingets Vedkommende, om hvilket man dog maa mene, at det skal være det Ting,

hvori Folkets Villie kommer til Udtryk. Gennem mange Aar har man drøftet, hvilket Antal Folketingsmænd der skulde være, og man har fastslaaet paa ganske bestemt Maade, hvorledes de Ord, som har været indførte i Affattelsen af Grundlovens § 32 om Hensynet til Vælgertal og Befolkningstæthed, skulde forstaaes. I den Aftale, som i sin Tid blev truffet i et Udvalg angaaende dette Forhold, blev det bestemt matematisk fastslaaet. Dette har man holdt ved tidligere, og i det Forslag, som forelaa i Fjor, og som det ærede Medlem ogsaa efter egen Erkendelse i Bevidsthed om, hvad han gjorde, gav sin Stemme, fastholdtes dette samme Forhold saaledes, at der skulde være 23 Mandater for København-Frederiksberg og 106 for Landet. Derigennem er der udtrykt Hensyn til Befolkningstæthed og Vælgertal, saaledes at København-Frederiksberg faar nogle Mandater færre, end det har Krav paa. Det ærede Medlem oplyste jo ogsaa, at der til hvert københavnsk-frederiksbergsk Mandat svarer 22,300 Indbyggere, til hvert af de øvrige 19,300 i det Forslag, som er fremsat, og i dette er nøjagtigt Forholdet fra i Fjor opretholdt: 23 Hovedstadsmandater overfor 106 Landmandater svarer til 25 Hovedstadsmandater overfor 115 Landmandater. Der er til Forslaget fra i Fjor føjet 2 Hovedstadsmandater og 9 Landmandater. Det er altsaa ikke rigtigt, naar det ærede Medlem bruger det Udtryk, at der forlods er sikret Hovedstaden et vist Mandatantal. Nej, det, som Forslaget under Hensyn til de Aftaler, der er truffet mellem Partierne, gør, er dette, at man forlods sikrer sig imod, at Hovedstaden faar flere Mandater. Man fastsætter ved dette Forslag, at paa Grund af Hensynet til Vælgertal og Befolkningstæthed skal Hovedstaden have en Repræsentation, der — forholdsmæssig set — er noget mindre end det øvrige Lands. Det ærede Medlem kunde jo heller ikke benægte, at Forholdet mellem Hovedstaden og det øvrige Land var nøjagtigt opretholdt, og jeg tror heller ikke, han vilde paastaa, at Forholdet var forrykket, naar man f. Eks. betragtede en Landsdel som Jylland som et selvstændigt Hele. Men det ærede Medlem fandt et enkelt jydsk Amt, hvor Forholdet ikke var tilfredsstillende ordnet. Før jeg nærmere omtaler dette enkelte Amt, skal jeg kun med Hensyn til Jyllands Repræsentation bemærke, at Jylland havde i 1911 1,198,000 Indbyggere. Der foreslaas nu tildelt Jylland 56 Enkeltmandskredsmandater. Ved de Beregninger, som er foretagne over de